

αὐτόν, τὴν συμμετοχὴν τῶσων ἀνθρώπων, τοσοῦτων ξένων, εἰς τὴν ἰδικὴν του χάραν, εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ψυχῆς του; Δὲν τῷ ἦρκει αὕτη μόνη; Πρὸς τί ὅλα ταῦτα; Τὸ πολὺ, θὰ γίνῃ λόγος τὴν ἐσπεραν ἐκείνην καὶ τὴν ἐπαύριον. Ἐπειτα, ἡ λήθη ἴσως, πλέον τίποτε... Ἡ μέθη ἐκείνη θὰ παρέλθῃ. Κάλλιον νὰ ἀνέμενεν ἀκόμην... Δὲν κρύπτει ἡ προσδοκία τὸ γλυκύτερον θέλητρον ἐν τῷ κόσμῳ; Τῶσων νυκτῶν ἐργασία νὰ διέλθῃ τοσοῦτον ταχεῖα! Καὶ ἐν τῷ ἀορίστῳ τούτῳ αἰσθηματι, ἐν τῇ γενικῇ στιγῇ, λαμβάνει ἀνεπαίσθητως μέρος εἰς τὴν ἀνελλισσομένην πρὸ τῶν ὀμμάτων του σκηνὴν καὶ ἀφαιρεῖται καὶ μετέχει τῆς προσοχῆς πάντων καὶ ἀναζητῇ ἐν ὅλῃ τῇ ζωῇ, ἢν ἐχάρισεν εἰς τὸ ἔργον του, κλέπτων τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, τοῦ περιπάτου, τοῦ ὕπνου, τῶν διασκεδάσεων.

Ἄλλ' αἰσθάνεται τι ὡσεὶ κρυφίαν χάραν. Τοῦλάχιστον, οὕτω ἐξηγεῖ τὸ κατέχον αὐτὸν αἰσθημα. Ἡ χαρὰ, σπαγία εἰς τὴν ζωὴν του, τῷ προὔξενεν πάντοτε τὴν σύγχυσιν, ἢν αἰσθάνεται τώρα, τὴν ἀτονίαν, ἣτις ἦρχεται νὰ τὸν καταλαμβάνῃ. Κατέχεται ὡσεὶ ὑπὸ πυρετοῦ. Ἐπειτα, κατὰ μικρὸν, λησμονεῖ τὰ περὶ

αὐτὸν καὶ ἐπανέρχεται ἀκουσίως, ὡσεὶ δι' ἀγνώστου ἰσχυρᾶς ἐλξεως, εἰς τὰς ὥρας ἐκείνας τὰς εὐχαρίστους, καθ' ἃς ἔγραφε τὸ δράμα, τὸ ἀνελλισσόμενον ἐκεῖ, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐν πραγματικῇ ζωῇ. Ἀναπολεῖ τὸν χρόνον ὅλον, καθ' ὃν καταλείπων τὰ πάντα ἔζη μόνον ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ πάθους καὶ τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἠγάπα ὡς ἀγαπᾷ ἡ μήτηρ τὸ τέκνον, ὡς φέρεῖ ἀπλήστως τὸ νήπιον τὰς μικύλας του χεῖρας ἐπὶ τῶν κόλπων τῆς γαλουχούσης αὐτὸ μητρὸς. Ἐνθυμεῖται ὅτι ἐνίστε κατελίμπανεν ὅλα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, κεκλεισμένα ἐν τῇ συρτοθήκῃ τοῦ γραφείου του. Καὶ ὅτε ἐπανελάμβανε τὴν ἐργασίαν, ὡμοίαζε χεῖμαρρῳ, τοῦ ὁποίου ἐμποδίζεται ὁ ροῦς καὶ ὅστις ἀφιέμενος αἰφνης ἐλεύθερος, κατέρχεται ἀγάρρους, θορυβώδης, ὀρμητικὸς, ὡσεὶ ἀντλῶν ἐν τῇ βραχεῖα ἐκείνῃ ἀναπαύλα νέας δυνάμεις, νέον πάθος. Καὶ ἔμενεν οὕτω ἐπὶ ὥρας ὅλας γράφων, μόνος ἐν τῇ νυκτί, ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ τῶν προσώπων, ἅτινα ἔλαβεν ἐκ τοῦ γύρω αὐτοῦ βίου καὶ διέπλασε διὰ τῆς φαντασίας καὶ εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν ὁποίων ἐνανέβλεπεν, αὐτὸς μόνος τότε, ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τὸν συμπαθῆ χαρακτήρα φίλου, τὰ εὐγενῆ καὶ

ὑψηλὰ αἰσθήματα, ἀπερ τῷ ἐνέπνευσε προσφιλεῖς αὐτῷ πρόσωπον, χαρίζων εἰς αὐτὰ ὅλην τῆς ποιήσεως αὐτοῦ τὴν δύναμιν καὶ αἰσθανόμενος μετ' αὐτῶν ἐν ἐνθουσιασμῷ, ἐν μελαγχολίᾳ. Πῶς δικαίως ἔγραφε, ὡ Vigny, τοὺς δύο ὠραίους σου στίχους: «ἢ ὠραιότερα στιγμὴ ἐνος ἔργου εἶναι ἢ στιγμή, καθ' ἣν τὸ γράφομεν.» Ὅ,τι ζητεῖ ὁ ἄλλος ἐν τῷ θορυβῶδει βίῳ μετὰ τὰς προσποιήτους σκηνὰς του, τὴν ἀπὸ τῆς φαντασίας, τὴν ἀνοστον ἐκείνην ἐξέλιξιν τοῦ χρόνου, δὲν εὐρίσκει ὁ ποιητὴς ἐν τῇ πλάσει τῶν προσώπων τοῦ δράματος τοῦ ὑψηλότερου, εὐγενέος, κινουῦν τὸν ἔλεον καὶ τὸ δάκρυ, παλαῖον πρὸς τὸ ἀμειλικτον τῆς εἰμαρμένης; Εὐτυχῆς, ἐὰν ἐπέτυχε γὰρ δόση εἰς τὴν εἰκόνα του τὸν χρωματισμόν, ὃν ὠνειρεύθη ἐν τῇ συλλήψει τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ὠραίου, τῆς θείας ταύτης δυάδος, ἣτις ὀδηγεῖ τὴν φαντασίαν τοῦ καλλιτέχου καὶ τῷ χαρίζει τὰς εὐτυχεστέρας καὶ θεακτικωτέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς του καὶ πάλιν τὴν πικροτέραν αὐτῆς εποχίαν.

Πικροτέραν... Διότι μετ' αὐτὰς τὸ πᾶν εἶνε μικρὸν, ἀνοστον, πεπερασμένον.

ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΑΙ

Ἀκολουθῶν τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἐσκίαζον αἱ πασχάλαί καὶ ἔφραττον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ οἱ κλάδοι τῶν κυνορρόδων, ὁ νέος ἔβησεν εἰς τὸ τρίστρατον.

Εἰς τὴν γωνίαν ἐκάστης τῶν τριῶν ὁδῶν ἴστατο μία κόρη.

Ἡ πρώτη ἦτο ξανθὴ, ἡ δευτέρα μελαχροινὴ καὶ ἡ τρίτη πυρόχρους.

Ἡ ξανθὴ εἶχε γαλανοὺς ὀφθαλμούς, ἡ μελαχροινὴ πρασινωποὺς καὶ ἡ πυρόχρους εἶχε ὀφθαλμούς μαύρους.

Ἡ πρώτη ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τῆς ὀλίγα ἰα' ἡ δευτέρα ἔφερον εἰς τὸ περιστήθιον τῆς δέσμην γαρυφάλλων ἡ τρίτη εἶχε εἰς τοὺς ὁδόντας τῆς ῥόδον κόκκινον ὡς τὸ αἷμα.

Ἡ πρώτη ἦτο λιγερὴ, τὸ κυματίζον δῶμα τῆς πλῆρες παρθενικῆς χάριτος, τὸ βλέμμα ἀθῶν τὸ μέτωπον ἀγνόν καὶ ἐπὶ τοῦ δέσματός τῆς διαφανῶς ἠπλοῦτο τὸ λεπτότατον χρῶμα τῆς αἰδοῦς.

Ἡ δευτέρα ἦτο ὑψηλὴ· τὸ εὐθὺ ἀναστῆμά τῆς πλῆρες αἰθρίας χάριτος, τὸ βλέμμα καλόν, τὸ μέτωπον ὑπερήφανον καὶ ἐπὶ τοῦ βελυδίνου δέσματός τῆς ἠπλοῦτο ἡ φαιδρὰ ἀντανάκλασις τῆς ἠδονῆς.

Ἡ τρίτη ἦτο μικρόσωμος· τὸ κομψὸν δῶμα τῆς πλῆρες προκλητικῆς χάριτος, τὸ βλέμμα σπινθηροδολοῦν, τὸ μέτωπον προκαλοῦν σύγχυσιν πνεύματος καὶ τὸ δέσμα τῆς στίλβον ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς φιλαρεσκείας.

Καὶ εἶπεν ἡ πρώτη κόρη εἰς τὸν νέον.
— Εἶμαι ἡ μνηστὴ σου.

Εἶμαι ἐκείνη, ἣτις σὲ περιμένει, φοβισμένη, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ δειλὴ τῆς καρδίας ἠνοιχθῆν εἰς ἀγνώστους πτήσεις. Εἶμαι ἐκείνη, ἣτις σκιρτᾷ σκεπτομένη σὲ τὸν κραταιὸν νικητὴν τῆς. Εἶμαι ἐκείνη, ἣτις θὰ σὲ περιστοιχίσῃ ἀκαταπαύστως διὰ τῆς στοργῆς τῆς, σέ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε τὴν ψυχὴν τῆς ὁλόκληρον. Εἶμαι ἡ πιστὴ σύντροφος, ἣτις θ' ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα σου ὑπὸ τὴν στέγην σου, ὡς ἐχέγγυον τῆς ἀδιαρρήτου ἐνώσεώς μας.

Εἶμαι ἡ μνηστὴ σου, νέε. Θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.

Ἡ δευτέρα κόρη εἶπεν εἰς τὸν νέον:

— Εἶμαι ἡ ἐρωμένη σου.

Εἶμαι ἐκείνη, ἣτις σὲ περιμένει, περιεργός, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ τολμηρὰ καρδία τῆς ἠνοιχθῆν εἰς ἀγνώστους πτήσεις. Εἶμαι ἐκείνη, ἣτις συνταράσσεται σκεπτομένη σέ, καὶ ἣτις θὰ παραδοθῇ εὐθύμως εἰς σὲ τὸν φαιδρὸν νικητὴν τῆς. Εἶμαι ἐκείνη, ἣτις θὰ σὲ περιστοιχίσῃ μίαν στιγμήν μετὰ τὴν στοργὴν τῆς, σέ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ἐν μέρος τῆς καρδίας τῆς. Εἶμαι ἡ εἰλικρινὴς σύντροφος, ἣτις θὰ συμμερισθῇ τὰς ἠδονὰς σου, ἐφ' ὅσον θὰ διαρκέσῃ ἡ παροδικὴ μας ἐνωσις.

Εἶμαι ἡ ἐρωμένη σου, νέε. Θὰ σὲ ἀγαπῶ ἐπὶ τινὰ καιρὸν.

Καὶ ἡ τρίτη κόρη εἶπεν εἰς τὸν νέον:
— Δὲν εἶμαι οὔτε μνηστὴ σου, οὔτε ἐρωμένη σου.

Εἶμαι ἐκείνη, ἣτις οὐδέποτε σ' ἐπερίμενε, διότι οὐδέποτε ἠνοιχθῆν ἡ καρδία τῆς εἰς ἀγνώστους πτήσεις, Εἶμαι ἐκείνη, ἣτις διασκεδάσει σκεπτομένη σέ, καὶ ἣτις

θὰ προσποιηθῇ ὅτι θὰ παραδοθῇ εἰς σὲ τὸν χαμερπῆ σκλάβον τῆς. Εἶμαι ἐκείνη, ἣτις θὰ σὲ βασανίσῃ ἀκαταπαύστως, σέ, ὅστις δὲν θὰ συγκινήσῃς ποτὲ μίαν τῶν ἰνῶν τῆς καρδίας τῆς. Εἶμαι ἡ κακὴ καὶ φιλάρεσκος σύντροφος, ἣτις θὰ σὲ ἀπατᾷ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀξιοθρηνητοῦ ἐνώσεώς μας.

Εἶμαι ὃν ἀνεὶ ὀνόματος. Δὲν θὰ σὲ ἀγαπήσω ποτέ.

Καὶ ὁ νέος ἐκύτταξε τὰς τρεῖς κόρας, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης.

Ἡ πρώτη, ἡ μνηστὴ, ἐκάθησεν ἐφ' ἐνός λίθου καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἡ δευτέρα, ἡ ἐρωμένη, ὑψώσεν ελαφρῶς τοὺς ὤμους τῆς καὶ ἀνεχώρησε βραδέως.

Ἡ τρίτη, ἡ φιλάρεσκος, ἐξεργάγη εἰς ἠχηρὸν γέλωτα καὶ ἐτόρπη εἰς φυγὴν.

Ὁ νέος ἔτρεξε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἔτρεξε κατόπιν τῆς.

(Μίμησις)

I. II.

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Αἱ μελαχροναὶ ἀπατοῦν, αἱ ξανθαὶ προδίδουν.

Εἶνε πολὺ εὐκολώτερον νὰ εἶνε εἰς καλὸς πρὸς ὄλους παρὰ πρὸς ἑνα.

Ἡ γυνὴ, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, ἦτο τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Θεοῦ. Θα τὴν ἐλλοασοὶ τὸ ἐσπέρας τοῦ Σαββατοῦ καὶ θὰ ἦτι πολὺ κυριασμέρος.

Ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει τὸ δανειὸν, τελειοῦν ἡ φιλία.

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΝ ΤΗ: 14/26 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Τὸ Χαροπαίγιον διὰ μὲν τοὺς εἰρηεῖς εἶνε διασκέδασις, διὰ δὲ τοὺς βλάκας παθος.

Α Δουμᾶς υἱός.

Ἡ φίλια, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις πρὸς γυναικα νίαν καὶ ὠραίαν εἶνε ἔρωσ με προσωπίδα.

Αἱ λύπαι μας εἰς ὄσοις δὲν προξενούν ἄλλω. προξενούν πλῆξιν.

Κάρολος Ναρζί

Εἰς τὴν ἀογὴν ἐκάστου δρόμου τῆς ζωῆς, ὅστις φέρει πρὸς τὸ κακόν, ὑπάρχει πινακίς, προαναγγέλλουσα τοῦτο. Ἄς ὄψωνται ὅσοι δὲν εἰζέχρουν ἢ ἀναγινώσκουν.

Cherbuliez.

Δὲν εἶνε τόσοσ δύσκολον τὸ νὰ κάρωμεν θυσίαν δι' ἄλλους, ὅσοσ δύσκολον εἶνε τὸ νὰ δεγθῶμεν θυσίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλοι κάρωμεν δι' ἡμᾶς.

Ὁκτάβιος Φεγιέ.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Δὲν δύνασθε ν' ἀρνηθῆτε, κυρίαί καὶ δεσποινίδες, ὅτι ἡ ἐντελής μεταβολὴ ἐσθῆτων ἢ πέλων ἢ καὶ τῶν δύο συγχρόνωσ, σᾶς μεταβάλλει καθ' ὅλοκληρίαν ἢ ἐσθῆς μεταβάλλει τὸ σῶμα, ὃ πῖλος τὸ πρόσωπον. Ἀκολουθεῖτε τὸν συρμόν, ἀλλὰ μὴ ὑποδουλοῦσθε εἰς αὐτόν. Ἐκάστη μορφή, ἐκάστον σῶμα ἔχει ἀνάγκην ἰδιαιτέρας ἐξωτερικῆς περιβολῆς ὅπως ἀναδειχθῆ· μὴ νομίζετε ὅτι εἰς ὅλας πηγαινει τὸ αὐτὸ κόψιμον τοῦ φορέματος. ἢ ὁ αὐτὸς σχηματισμὸς τοῦ πῖλου ἢ τὸ χρῶμα τῆς μόδας. Ἐρωτήσατε τὴν καλαισθησίαν σας, τὸν καθρέπτην σας, τοὺς γνωστοὺς σας, καὶ εὑρετε ἅπαξ διὰ παντὸς πῶς πρέπει νὰ ἐνδύεσθε. Ἄν οἱ κατὰ καιροὺς συρμοὶ ἀπαιτοῦν νὰ μεταβάλλετε ἐνδυμασίαν, προσπαθήσατε ἢ μεταβολὴ αὐτὴ νὰ γίνηται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἀνεπαίσθητως. Ἡ αἰφνιδία ἐξωτερικὴ μεταβολὴ σᾶς μεταβάλλει αἰφνιδίως καὶ σᾶς τὰς ἰδίας· γίνεσθε ἄλλαι· καὶ μεταβαλλόμεναι οὕτω συχνὰ συνειθίζετε τὴν καρδίαν τῶν συζύγων ἢ τῶν μνηστήρων σας εἰς τὴν ἀστάθειαν· διότι μεθ' ὅλας τὰς θεωρίας τῶν ἰδεολόγων ὃ ἔρωσ ἔχει μεγίστην σχέσιν πρὸς τὴν μορφήν· πως θέλετε λοιπὸν νὰ μένη σταθερὰ ἢ συμπάθεια, τὴν ὁποίαν ἐμπνέετε ὅταν ὑποχρεοῦντε τοὺς θαυμαστοὺς σας νὰ σᾶς βλέπουν συχνὰ ὑπὸ νέαν μορφήν;

«Αἱ γυναῖκες, λέγει ὁ Michelet, νομίζουν ὅτι διὰ τῶν συνεχῶν καὶ ἐντελῶν μετεμφίθειων κατορθοῦν νὰ συγκρατήσουν τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἐμπνέουν ἀπατώνται ἀπάτην μεγάλην. Αἱ δια τῶν συχνῶν μετεμφίθειων συχναὶ καὶ νέαι ἐντυπώσεις τῆς καρδίας, ἐπέρχονται συγκεχυμένα. Εὐρίσκειται τις εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ εἴπῃ εἰς τὰς γυναῖκας αὐτάς: Ἄγάπη μου, μὴν ἀλλάζης τόσοσ συχνὰ.

Γιατὶ ἀναγκάζεις τὴν καρδίαν μου, τὴν πιστὴν μου καρδίαν νὰ γίνῃ ἀπιστὴ; Χθὲς ἦσο διαφορετικὴ καὶ ἦσο τόσοσ ὠραία! εἶχα ἀρχίσει νὰ σ' ἀγαπῶ ἔτσι ὅπως ἦσο χθὲς· σήμερα δὲν εἶσαι ἡ ἰδία· δὲν σὲ ἀναγνωρίζω πλέον! Μὴ με συνειθίζης εἰς τὰς μεταβολὰς καὶ μὴ με ἀναγκάζης νὰ γίνωμαι ἄστατος».

Καὶ τὸ κτένισμα, καὶ αὐτὸ σᾶς μεταβάλλει· δὲν εἶσθε βεβαίως ὑποχρεωμένοι, καὶ ὄχι μόνον δὲν εἶσθε ὑποχρεωμένοι, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ προκολλᾶσθε εἰς τοὺς συρμούς τῶν μητέρων σας· ἢ πρόσοδος ἀπαιτεῖ μεταβολὴν καὶ μεταβάλλει τὸ πᾶν· ἀλλὰ χάριν τῆς καλαισθησίας, χάριν αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος, ἢ μεταβολὴ σας πρέπει νὰ εἶνε συστηματικὴ, ἤρεμος, σύμφωνος πρὸς τὸν ἰδιαιτέρον τύπον τῆς μορφῆς σας· πρὸ πάντων δὲ αἱ μεταβολαὶ σας νὰ εἶνε τοιαῦται, ὥστε νὰ μὴ ἀνατρέπουν ἄρδην τὰς ἐντυπώσεις τῶν ὁποῖων χθὲς ἐγίνετε πρόξενος.

Μεταβάλλεσθε χωρὶς νὰ μεταμορφοῦσθε· ἰδοὺ τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ κατορθώσατε νὰ διατηρήσατε ἀκμαίαν, σταθερὰν καὶ ἀκλόνητον τὴν πίστιν τῶν ἀγαπῶντων σας.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΡΜΟΥ

Ἔχετε ἴδῃ ποτὲ τὴν λευκὴν χαλινόστρωτον κοίτην χειμάρρου κατερχομένου ἐλικοειδῶσ ἀνὰ μέσων στενῶν χαραδρῶν καὶ εὐρείας πεδιάδος, ἐν μέσῳ χλοερῶν τοπειῶν καὶ πλουσίας βλαστίσεως χρυσιζομένην ἐν ὄρῳ ἕαρος ὑπὸ τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ ἀνίσχοντος ἡλίου, ἐξ ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρους, δίκην μεγαλοπρεποῦσ στέμματος, καταγάζοντος τὴν βραδέως καὶ ἡδυπαθῶσ ἐξυπνώσων φύσιν ὑπὸ τὴν θαλπωρὴν τῆς ζωῆς;

Μία τοιαῦτη μαγεία ἐξετυλίσετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου Ὀροσερρᾶν τινὰ πρωίαν Αὐγούστου ἐντὸς τῆς ξηρᾶς κοίτης τοῦ ξηροποτάμου Ἐρμίτας, κάτωθεν τῶν ὑπωρειῶν τοῦ Πανατωλικοῦ (Κυρῆσ Βγένας) ὄρους, ἐνθα πρὸ τῆς καταψύτου αὐτοῦ πλεϊρᾶς ὑψοῦτο ἀπόκρημνον τὸ ὄρος Βλοχος, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῖου ἐμέλλομεν ν' ἀνέλθωμεν τὴν πρωίαν ἐκείνην, ἐγὼ μὲν χάριν ἐκδρομῆς, ὃ σύντροφοσ δέ, νεαρός καθηγητῆς τῶν ἑλληνικῶν, χάριν ἀρχαιολογικῶν παρατηρήσεων ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου ἑβέρμου, μὲ ἐν τειχος Πανδανίου ὑπὸ μῆλης, καὶ ὃ σπιθαμιαῖος Γίνανης χάριν ὄδηγού, ἂν καὶ ἠγνοεῖ ἐντελῶσ τὸν ὄρομον καὶ αὐτόσ, ἦπος καὶ ἡμεῖς, καθὴ ἔξενος τῶν περὶ ἐκείνων, καταγόμενος ἐκ τῆς πολυπαιούς Ἠλείρου, ἔνα μικροσκοπικὸν ὄν καὶ αὐτὸ ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου ἔσμου τῶν μεταναστευτῶν συμπατριωτῶν του, ὅστινες κατέρχονται ἀπειροπληθεῖ, γιὰ νὰ ψᾶνε τὸ ψωμί τους εἰς τὴν ἐλεεινῆσαν Ἑλλάδα, ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐγκαταλείποντες εἰς τὴν ἴχνη τῶν καὶ πατριδᾶ, καὶ γονεῖς, καὶ συζυγοὺς, καὶ τέκνα.

Ἐν ταῦταισ διὰ τῆς πρὸς τὸ ἐμπρὸς

πάντοτε πορείας ἐκινδυνεύομεν νὰ παρεκκλίνωμεν μεγάλωσ τῆς πρὸς τὸ βουνὸν ἀνόδου, ἂν δὲν μᾶς ἐδειχναν τὴν στράτα χωρικοὺς τινεσ κατὰ τύχην διερχόμενοι ἐκεῖθεν. Καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι βλέποντες τὴν ὀλίγον παράδοξον περιβολὴν τοῦ συντρόφου μου, μὲ τὸ ἐξηρητημένον πλαγιῶσ τηλεσκοπίον του, μὲ τὴν ἰδιόρρυθμον κίτρινωπὴν ψάθαν του, καὶ μὲ τὸν Πανδανίαν ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐστάθησαν ἐπὶ πολὺ ὀπισθὲν μας ἀτεινίζοντες μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς, ὑπείκοντες ἴσως καὶ αὐτοὶ εἰς καμμίαν ἰδιαιτέραν ὀρμέψυτον ἀδυναμίαν τῶν...

Ἀνῆλθομεν τὸν δεξιᾶ τοῦ ποταμοῦ ὑψοῦμενον λόφον, ἐνθα ἐχαράσσετο ἀρεκτὰ εὐρεία ἢ ὁδὸς ἐν μέσῳ τῶν πυκνῶν ἀμπελώνων καὶ ἐλισίων τῆς περᾶ Ρουπακιᾶς. Θεσπεδία ἀποψῆς ἐπληξε τότε τοὺς ὀφθαλμούς μας.

ὦ! ἡ φύσις! ἡ φύσις! τὸ μέγα αὐτὸ κάτοπτρον τῆς δημιουργίας, ἡ αἰωνία αὐτὴ παρθένος, ἡ ὠραία, ὡς ἡ ἀδελφὴ νύμφη τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ἄσματος τῶν Ἀσμάτων, ὃ κεκλεισμένος ἐκεῖνος κῆπος, ἢ κεκλεισμένη ἐκεινη βρύσις, ἢ ἐσφραγισμένη ἐκεινη πηγὴ, ἢ πηγὴ ἐκεινη μύρων, τὸ ψεῦδος ἐκεῖνο ὕδατος ζωντος, οἱ ρυακεσ ἐκεῖνοι τοῦ λιδάνου...! ὦ αἰωνία παρθένος φύσις, ὁποῖαν ἀνεξάντλητον θάμβωσιν ἀναδίδεις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας... τὸ Πανατωλικὸν ἀνεψᾶν γραφικώτερον παρὰ ποτε μὲ τὰ χαρίεντα πυκνὰ λεῦκά του, μὲ τὰς ὑψικαρήνοὺς ἐλάτους του, ἀνερχόμενας πρὸς τὴν ψαλακρὰν κεφαλὴν του δίκην μαυροφύων καλογραιῶν. Δυτικώτερον τῶν ὑπορειῶν τῶν ἐλευκάζεν ἢ μακρὰ χωρὶς τῆς σημοσίας ὁδοσ, διερχομένησ διὰ μέσου τῶν εὐλαρμένων ἐκεῖ ἐπὶ τῆς πεδιάδος χωριῶν. Κατωτέρω δὲ ἐξετείνεται ἡ λεία ἐπιφάνεια τῆς Τριχωνίας λίμνης, τῆς γαλανῆς αὐτῆς ἀελαφῆς τῆς συμμαχίας, ὅπισθεν μας διαγραφομένησ, ἀντανάκλωσα ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς τὰς χρυσᾶς ἀκτίνας του ἀνυψομένου ἡλίου.

Λίμνη γαῖσα! Ἄπο μακρὰν ἢ μέση τῶν αἰουσιῶων πῶσον σε παρομοιάζει μὲ τὴν μαγικὴν οὐρασίαν τῆς διαπύρου Εὐτυχίας, ἥτις κατατρυχεῖ τὸν νοῦν, τὴν ψυχὴν μας, ἐν ὅσῳ σφύζουσιν αἱ φλέδες μας... Ἡ μαγικὴ ἀποψῆσ σου πῶσασ φορασ μ' ἐμευσε, παιδιὸν ἀκομῆ, ἀτεινίζοντὰ σε μακρὰν, ἐκ τῶν παραθίρων μου! Καὶ ὁμῶσ ὅταν ἔφερα τὸ βῆμα πρὸ τῆς μαλανῆς ἀμμοιδιάς σου, καὶ ἀνέπνευσα τὴν νοσῶσα πνοὴν τῶν ἀκτῶν σου, πῶσον σὲ εἶρον καὶ σὲ πεζὴν, ἄχαριν...

Ἐβαδίζομεν τότε, παρακάμπτοντες, πρὸς τὰς ἐκεῖ πλησίον τῆς ὁδοῦ καλίθας τῶν χωριῶν, ἐν μέσῳ γιγνῶνων στελέχων μακρᾶς καλνοφυτείας, ἦν ἀφέντες ὀπίσω ἐλάθομεν τὴν πρὸς τὸ βουνὸν ὁδόν, κατ' ἀρχῆσ μὲν ὀμαλὴν, ὑποφερτὴν, κατόπιν δὲ διερχομένην διὰ μέσου πυκνῶν λοχμῶν, τότε μὲν ἀνερχομένην ἐπὶ κορυφῆς βράχεωσ, τότε δὲ κατερχομένην ἀποτόμως εἰς τὸ βάθος γαράδρας, ἵνα ἀνέλθῃ ἐκ νεοῦ. Ἀπέραντος ἐκτασίς πυκνῶν, πλατισιῶρων δασῶν, συγκευμένων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐξ ἀγρίων καὶ μέρων ἄμα ἐλαίων, ἐξετείνοντο περίε